

63

СЪЮЗ НА ТРАКИЙСКИТЕ ДРУЖЕСТВА В БЪЛГАРИЯ

1000 София, ул. „Стефан Караджа“ № 7, тел. 87 57 53

На вниманието
на г-н Станко Стоянов

ДО
ПРОФ. ЖИВКО СТАЛЕВ
ПРЕДСЕДАТЕЛ НА КОНСТИТУЦИОННИЯ
СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ
СОФИЯ

КОНСТИТУЦИОНЕН СЪД

Дел. № 53/К. 9/15/9

Дата 10.12.1997

На ваш N 53/КД 15/97 г. от 20.XI.1997 г.

Уважаеми г-н Председател,

С упоменатото писмо сме информирани, че Съюзът на тракийските дружества в България (СТДБ) е конституиран като страна по делото във връзка с искането на група депутати, Конституционният съд да установи дали Рамковата конвенция за защита на националните малцинства съответства на конституция.

Позицията на СТДБ за Рамковата конвенция е изразена в негова декларация от 27 май 1997 г., т.е. преди Президентът на Република България Петър Стоянов да подпише конвенцията, а именно:

„...Съюзът на тракийските дружества е против подписването от България на Рамковата конвенция, при никакви обстоятелства и под никаква форма...“

Декларацията на Съюза, с изх. N58 от 27 май т.г. бе изпратена на Президента, Министър-председателя, Председателя на Народното събрание, Министъра на външните работи и др.

Тази позиция на СТДБ за Рамковата конвенция изразена на 27 май т.г. е и неговото становище по конституционно дело N15 от 1997 г., а именно:

1. Република България не трябва да се присъединява към Рамковата конвенция за защита на националните малцинства, тъй като в страната не съществуват национални малцинства, по отношение на които да бъде прилагана. Признаването или приобщиаването към документи за национални малцинства противоречи на духа на Конституцията на Република България. Националните малцинства се пораждат в страни, които са присъединили към себе си чужди територии. България не е присъединила чужди територии. Тъкмо обратното - от нея са отнети български земи, които е живяло и живее българско население, т.е. налице е българско национално малцинство.

С Конвенцията не е дадено определение на понятието „национални малцинства“ и то търпи противоречиви тълкувания, особено като се имат предвид специфичните условия в балканския регион и отношенията между балканските страни.

Българската държава никога не е подписвала двустранни и международни договори, конвенции и споразумения, с които да се признава съществуването на национални малцинства в България. Няма и български нормативни актове-закони и др., в които да фигурира формулировката за национални малцинства.

2. Според чл. 5, ал. 4 от Конституцията, международните договори сключени и ратифицирани по съответния ред, са част от вътрешното право на страната. Те имат предимство пред нормите на вътрешното законодателство. Присъединяването към международни договори, споразумения и конвенции, които не са в духа на българската

Конституция, представляват опасност за сигурността на страната, откриват правна възможност за външна намеса във вътрешните ѝ работи.

3. Чл. 6, ал. 2 от Конституцията на Република България гласи: „Всички граждани са равни пред законите. Не се допускат никакви ограничения на правата, или привилегии основани на раса, народност, етническа принадлежност, пол, произход, религия, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично и обществено положение или имуществено състояние.“ Конституцията гарантира в по-голяма степен равнопоставеност на гражданите на България, без разлика на етническа или верска принадлежност, отколкото Рамковата конвенция и изключва предоставянето на колективни права на различни етнически или религиозни групи. По подобни конституционни и законови разпоредби Франция заяви, че няма да подпише Конвенцията.

4. Република България е национално и териториално единна държава. Нейното национално, държавно и териториално единство е вписано в текста на Конституцията и в приамбюла ѝ. Защитата на това единство е въздигната като „неотменим дълг“.

Чл. 2, ал. 1 от Конституцията гласи: „Република България е единна държава... В нея не се допускат автономни териториални образувания.“

Присъединяването към Конвенцията означава признаване съществуването на национални малцинства в страната ни. То води към определянето ѝ като многонационална държава, което е в противоречие с чл. 2, ал. 1 на Конституцията ни и с реалностите в страната.

5. В членове от 7 до 11 на Конвенцията фигурира термин „език на малцинството“. Според тях Конвенцията предвижда възможност за употреба на малцинствения език в отношенията с административните органи, допуска и названия на топографски знаци, наименования на населени места, улици и др.

Терминът „език на малцинството“ е чужд на българската правна система и на българската Конституция. Чл. 3 от Конституцията изрично определя: „Официалният език в Републиката е българският“. Това означава, че българският гражданин независимо от етническия му произход и религиозно изповедание, може да влиза в отношения с официалните власти само на официалния български език. Чл. 36, ал. 1 на Конституцията постановява: „Изучаването и ползването на българския език е право и задължение на българските граждани“. Следователно, чл. 7, 8, 9, 10 и 11 на Конвенцията противоречат на чл. 3 и чл. 36, ал. 1 на Конституцията на Република България.

6. В чл. 7 на Рамковата конвенция страните осигуряват зачитане правото „на сдружаване“, а според чл. 8 - страните се задължават да признаят на всяко лице принадлежащо към националното малцинство „правото да създава религиозни институции, организации и сдружения“.

Чл. 11, ал. 4 от Конституцията на Република България постановява: „Не могат да се образуват политически партии на етническа, расова или верска основа“, чл. 13, ал. 4 не допуска религиозни общности и институции, както и верски убеждения да се използват за политически цели. Следователно, чл. 7 и 8 на Рамковата конвенция не съответстват на чл. 11, ал. 4 и чл. 13, ал. 4 на българската Конституция.

7. С присъединяването към Конвенцията се създават възможности за противоконституционни действия на отделни лица или групи български граждани от небългарски етнически произход и неправославно вероизповедание да спекулират с разпоредбите на Конвенцията, да предявяват неоснователни претенции за признаването им за национални малцинства. Ескалирането на тези претенции води до искания за културна автономия–административна автономия–териториално-административна автономия. Очевидна е опасността и от зараждане на опасни за териториалната цялост на държавата сепаратистки движения, подкрепяни от външни сили. А според чл. 2, ал. 2 на Конституцията „Териториалната цялост на Република България е неприкосновена“. И без това вече се предявяват искания и се правят внушения отвън за изменение на

Конституцията като се признае съществуването на национални малцинства на българска територия.

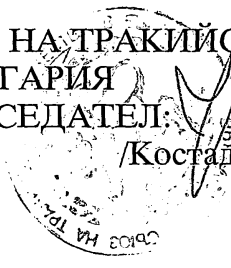
Според Съюза на тракийските дружества в България ратифицирането на Рамковата конвенция от Народното събрание на България следва да се постави в зависимост от предшестващото подписване и ратифицирането ѝ от съседните ни страни - Турция, Гърция, Македония, СР Югославия и Румъния, в които страни има българско национално малцинство, тъй като в тези страни са земи, които са били български и понастоящем там живеят българи. Така ще се защитят правата на българите в тези страни. Това повеляват и разпоредбите на Конституцията на Република България.

Освен изразеното по-горе становище, прилагаме и Декларацията на Съюза на тракийските дружества в България от 27 май 1997 г. като официален документ по Конституционно дело.

Приложение: Декларация на СТДБ от 27 май 1997 г. (изх. N58).

СЪЮЗ НА ТРАКИЙСКИТЕ ДРУЖЕСТВА
В БЪЛГАРИЯ
ПРЕДСЕДАТЕЛ:

[Handwritten signature]
/Костадин Карамитрев/

изх. № 113/9.12.1997г.